

หวงรัก

บทที่ 39

“ยู อาร์ เดอะ ชัน ไชน์ ออฟ มาย ไลฟ์” เสียงร้องเพลงที่ไม่เคยจบมักจะดังอยู่ข้างๆ หู บางครั้งก็ดังขึ้นจนคนอื่นต้องหันมามิ้ม

“คุณอาเห่อหลาน” อรละออกก่อนขอต หากราตรีมาอยู่ด้วยก็จะพยักหน้าเออออ

วันที่ลูกฉายอายุครบหนึ่งเดือนพอดี ชายหนุ่มชื่อขนมเค้กอันใหญ่มาฉลอง เมื่อเขาถือเค้กเข้ามา ทุกคนแปลกใจ ราตรีถามว่า “ใครเขาเลี้ยงวันเกิดอายุครบหนึ่งเดือนกันบ้าง”

“ผมนี่แหละครับ เลี้ยงให้ลูกฉายคนเดียว”

“เชื่อหรือยังล่ะคะ” อรละออกหันมาพยักพเยิดกับกณาท “จำได้แม่นกว่าใคร ลูกฉายเกิดเมื่อไหร่ เวลาอะไร วันนี้ครบกี่วัน” กณาท มองขริมๆ นึกตำหนิตนเองที่ไม่เคยจดจำเรื่องเดียวกันนั้นไว้เลย

มันเป็นช่วงเวลาที่ยกณาทมีหน้าที่การงานเพิ่มขึ้นจนหาเวลาว่างแทบไม่ได้ ท่านผู้ใหญ่ซึ่งกำลังมีอำนาจสูงสุดเพิ่งแต่งตั้งให้เขาทำงานใกล้ชิด ชายหนุ่มจึงต้องทุ่มเทเวลาและความคิดให้เต็มที่ เพื่อไม่ให้งานในหน้าที่บกพร่อง

เขาไม่เคยรู้สึกยินดีกับการมาของภุริ หากไม่มีอรละออกช่วยคลี่คลายบรรยากาศ ชายหนุ่มคงไม่อาจทนต้อนรับได้ แม้แต่ราตรีก็เข้ากันกับอีกฝ่ายได้ดี ไม่ว่าภุริจะทำอะไร กณาทรู้สึกว้าวุ่น แต่ราตรีกลับนิยมชมชอบ

“ดีแล้ว คุณอามาหาหลานบ่อยๆ ครอบครัวยจะได้แน่นแฟ้นอบอุ่น”

ฟ้ารุ่งมองกณาทออกและรู้สึกอึดอัดใจต่อการมาของภุริไม่น้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง อาการแสดงออก ที่บางครั้งก็เกินพอดีไปสักหน่อย หากพอเข้าใจความรู้สึกของเขา เธอก็อดใจอ่อนไม่ได้

...ผมไม่มีใครอีกแล้ว ผมมีแค่คุณและลูกฉาย...

เธอได้แต่กระซิบตุตันเวลาที่เขาจ้องใจจับมือเธอลับหลังคนอื่น

“คุณภุริ ถ้าจะรุ่มร่ามอย่างนี้ละก็อย่ามาดีกว่า”

“ผมคิดถึงคุณ” เขาออกอ่อน “ผมรักคุณจำได้ไหม”

“เพื่อเจอ เห็นแก่ตัว ดีอริ้น ไม่มีคุณธรรม ไม่มีเหตุผล....”

“ผมรักคุณ”

เธอทำตาเขี้ยว เข้าใส่ ปรกกายตาที่มองตอบกลับอ่อนเชื่อมระคนยั่วเย้าเอาใจ ฟ้ารุ่งเมินหน้าหนี เสียงพูดกลับอ่อนลง

“ฉันจะแต่งงานกับพี่ณาท แล้วนะคะ”

อีกฝ่ายหนึ่งไปชั่วคราว ทั้งที่สิ่งที่ได้ฟังไม่ใช่เรื่องแปลกใหม่เลย

“อย่างนะ...ขอรองละ ไว้ผมตายก่อน คุณค่อยแต่งกับเขา”

“ฉันรักพี่ณาท คุณก็รู้ โปรดช่วยให้ฉันสมหวังด้วย”

“แล้วผมล่ะ” น้ำเสียงถามราวราน

“คุณมีผู้หญิงที่ดีที่สุดอยู่แล้ว แต่งงานกับคุณอร อีกหน่อยคุณก็จะมีลูก มีความสุข แล้วก็ลืมเรื่องบ้าๆ อารมณ์วูบๆ วาบๆ เกี่ยวกับฉันสนิท เชื่อซิคะ”

“ความรู้สึกของผมต่อคุณ ไม่ใช่อารมณ์วูบๆ วาบๆ นะ ฟ้า จำไว้ด้วย” ชายหนุ่มพูดอย่างจริงจัง สีหน้าหม่นหมอง “ผมอายุเท่าไรแล้ว เรียนมาแค่ไหน รับผิดชอบงานการอะไรบ้าง ผมไม่ใช่เด็กหนุ่มแรกรุ่นคลั่งรัก”

“คุณไซ้” หญิงสาวยืนยัน “จริงละ คุณเรียนมาก ทำงานเก่ง แต่คุณไม่รู้และไม่รับผิดชอบเรื่องความรัก คุณหลงผิดและโง่เขลาเบาปัญญาเกี่ยวกับเรื่องนี้มาก”

“เอาละๆ คุณจะว่าอะไรก็ได้ทั้งนั้น แต่ผมรักคุณก็แล้วกัน”

ฟ้ารุ่งคร่ำคร่าที่จะเถียงด้วย พูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“แต่ว่าฉันรักพี่ณาทนะคะ คุณภุริ”

ชายหนุ่มนิ่ง ก่อนจะถามเสียงขึ้น “แล้วผมจะทำยังไงดี”

สีหน้าหม่นหมองทำให้หญิงสาวใจอ่อน จับแขนชายหนุ่มไว้อย่างปลอบ

“ตั้งสติซิคะ ทำใจให้ดี ระหว่างเรามันเป็นเรื่องเหลวไหล เราต้องทำสิ่งที่ถูกต้อง”

ชายหนุ่มรับฟังด้วยสีหน้าหม่นหมอง ตามองตา.....

จนกระทั่ง กณาทมายืนเกาะประตูห้องมองเงียบๆ

ฟ้ารุ่งสะดุ้งเมื่อรู้ตัว อาการผละจากอีกฝ่ายแล้วลุกขึ้นเดินมาหา ออกจะมีพิรุณ เธอพูดไม่เต็มเสียง

“ลูกฉายหลับแล้วค่ะ พี่ณาท”

สีหน้าขริ่มและการมองอย่างคับข้องใจของคนที่เธอรักทำให้เธอยิ่งวุ่นวายใจ นึกโทษกุริอีกตามเคย... เมื่อไหร่จะพูดกันรู้เรื่องสักที... เมื่อไหร่คุณจะไปจากโลกของฉันและปล่อยให้ฉันมีความสุขสงบบ้าง.....

กณาทเคร่งขริ่มกว่าปรกติ ฟ้ารุ่งอุ้มลูกผ่านไปหลายครั้ง
ชายหนุ่มได้แต่ทำเป็นคร่ำเคร่งอยู่กับการอ่านเขียนหนังสือ

“พี่ต้องเตรียมเรื่องประชุม” เขาบอกฟ้ารุ่ง

เธอนอนตะแคงกกลูกชาย และเผลอหลับไป ดึกแล้วเมื่อเธอรู้สึกถึงร่างอุ่นๆ ที่นั่งลงเบียดกับร่างของเธอ มีออบอุ่นหนักแน่นวางลงที่ต้นแขน... ฟ้ารุ่งลืมนตา พลิกกายหันมามอง

“พี่ณาท นี่ก็โหมงแล้วคะ”

เสียงตอบอ่อนขริ่ม “จะเที่ยงคืนแล้ว”

“พี่ณาทยังไม่นอนหรือคะ ไหนว่าพรุ่งนี้จะต้องไปแต่เช้า”

“พี่ยังไม่่วง”

หญิงสาวยื่นกายลุกขึ้นนั่ง ดูเขาเคร่งขริ่มหม่นหมองราวกับมีปัญหาค้างคา เธอโอบแขนรอบร่างหนา เอียงหน้าซบปากอย่างประจบ

“ฟ้ารักพี่ณาท”

ชายหนุ่มโอบตอบ เสียงถามอ่อนเคร่งขริ่ม

“รักแบบไหน”

ฟ้ารุ่งเงยหน้าขึ้นมอง ดวงตาสีเหล็กมองตาเธอนิ่งอย่างรอคอย
คำตอบ

“รักด้วยหัวใจ เป็นของกันและกัน อยู่ด้วยกันจนกว่าจะตาย
จากกันไปข้างหนึ่ง”

ดวงตาคู่นั้นจุดประกายระริกขึ้นทันที “จริงหรือ”

“จริงคะ”

อ้อมแขนที่ออบอุ่นโอบรัดกระชับขึ้น

“ไม่มีใครอยู่ในระหว่างเราเลยหรือ”

“ทำไมถามอย่างนั้นคะ”

“พี่อยากรู้”

“ไม่มีใครจริงๆ ค่ะ ฟ้ามีแต่พี่ณาทกับลูก อยู่โดยขาดใครคนใด
คนหนึ่งไม่ได้”

ฟ้ารุ่งคิดว่าเพิ่งจะได้เห็นยิ้มที่ประทับใจที่สุดของกณาท ดวงตาคู่นั้นทอประกายลึกล้ำ ร่างของเธอถูกกอดกระชับ ฟ้ารุ่งได้ยินเสียงหัวเราะเบาๆ

แล้วพี่ณาทเล่า... เธออยากจะถามนัก... ยังรักคิดถึงมณฑิรา
อยู่หรือเปล่า... รักเธอมากเท่ากับที่เคยรักมณฑิราหรือยัง

มือสากกระด้าง แต่ว่านุ่มนวลออบอุ้มจับประคองไบหน้า ปลายนิ้ว
ลูบไล้แก้มบอบบางที่เนียนละเอียด ริมฝีปากหนาออบอุ้มนุ่มนวลที่แฝง
พลังลึกล้ำร้อนแรง จูบประทับไปทั่ว

ฟ้ารุ่งกลืนข้อมก้นขาเรื่องมณฑิราไว้ในอก ในอ้อมกอดของ
กณาท อะไรจะเป็นอย่างไรก็ช่าง หัวใจของเธออยู่ที่นี้ โลกทั้งโลก
ของเธออยู่ตรงนี้.....

ประตูห้องนอนของฟ้ารุ่งไม่เป็นปราการกีดขวาง กณาทอีกต่อไป
หากมันปิดหรือแง้มอยู่ เขายกมือเคาะครั้งเดียวก็จับเปิด เดินเข้ามา
ได้ทุกเมื่อ ลูกฉายโตพอที่ชายหนุ่มจะกล้าอุ้ม เด็กน้อยอ้วนท้วน
สมบูรณ์ แข็งแรงกว่าเด็กในวัยเดียวกัน ทั้งอารมณ์ดีหัวเราะง่าย
เขาอุ้มทารกน้อยเดินไปทั่วบ้าน ชีชวนให้ดูนั่นนี่

ฟ้ารุ่งเฝ้ามองอย่างมีความสุข คิดว่าเธอมาถึงจุดที่มีความสุข
ที่สุดแล้วกระมัง ไม่น่าเชื่อว่าในที่สุดเธอก็ได้สิ่งที่ใฝ่ฝันหามาตลอด
... เธอเคยเจ็บปวด หัวใจแหลกสลายเมื่อคิดว่าสูญเสียกณาทไป
ในบัดนี้เขากอดกก กล่อมให้นอนหลับทุกคำคืน

“ฉันจะแต่งงานกับพี่ณาทนะคะ” เธอกลั้นใจบอกกุริ ผู้ซึ่ง
พอรับฟัง สีหน้าระริ่นก็เปลี่ยนแปลงไปในทันที ดวงตาที่เป็นประกาย
อยู่เมื่อครู่ก่อนหม่นมัวลง

เธอรีบพูดต่อไปว่า

“เรามีอะไรกันแล้ว ฉันรักเขาและมีความสุขที่สุดในชีวิต”

“อย่าพูดต่อได้ไหม” น้ำเสียงเขาร้าวราน “ให้ผมเข้าใจว่า
คุณแค่ล้อเล่นเท่านั้นเถอะนะ”

“ฉันไม่ได้ล้อเล่นนะคะ ฉันพูดจริงๆ” เธอวิงวอน

ประกายตาร้าวรานกรีดหัวใจหญิงสาวจนอ่อนยวบ ร่างสูงสำออง
หันหลังเดินจากไปเงียบๆ ไม่มีใครเห็นชายหนุ่มหัวเราะแจ่มใสอีก

ฟ้ารุ่งได้แต่ลอบมองอย่างเป็นกังวล แต่ว่าเธอได้ตัดสินใจแล้ว ฎิริ จะต้องยอมรับความเป็นจริงและปล่อยให้เธอใช้ชีวิตที่ต้องการ

เขาเดินกลับมาถามว่า

“อย่าเพิ่งแต่งงานได้ไหม ให้ผมแต่งงาน...หรือไม่ก็ตายไปก่อน”

ฟ้ารุ่งถอนใจ “ไม่เอาหน้า อย่าพูดอย่างนั้นเลย อีกสองสามเดือน คุณก็ลืมแล้วว่าเคยเครซี่ขนาดนี้”

“คุณไม่เคยเข้าใจ.....” ดวงตาคู่นั้นตัดพ้อราวรานจนฟ้ารุ่ง ต้องเมินหนี “ได้โปรดเถอะนะ ฟ้า ผมทำใจไม่ได้จริงๆ”

หญิงสาวมองอระลือในระยະไกล เธอผู้นั้นกำลังยิ้มแยมแจ่มใส พุดคุยอยู่กับ กณาท ผู้ซึ่งดูเหมือนกำลังสนอกสนใจคู่สนทนา... ฟ้ารุ่ง ไม่รู้ว่ากณาทเฝ้ามองมาทางเธอซึ่งอยู่กับฎิริบ่อยๆ อย่างหวงแหน!

ฟ้ารุ่งคิดว่าอระลือน่ารักน่าทะนุถนอม ไม่แน่ว่าอีกไม่นาน ฎิริจะตกลงปลงใจได้...

ในที่สุด อระลือก็บอกข่าวดีด้วยสีหน้าแจ่มชื่น ดวงตาทอประกายวาววามสดใสเมื่อมาเยี่ยมอีกครั้งหนึ่ง

“คุณฎิริ ขอแต่งงาน”

ฟ้ารุ่งและกณาท มองหน้ากัน ไม่มีใครคาดคิด...เนื่องจากว่า ชายหนุ่มผู้ที่ถูกกล่าวถึงดูซึมเศร้าหม่นหมองกว่าเคย เขาอุ้มลูกชายเดินออกไปจากกลุ่มเหมือนกับอาศัยเด็กน้อยเป็นผู้ปลุกปลอบใจ

“พีดีใจด้วย” ทั้งสองบอกหญิงสาว ผู้ซึ่งหัวเราะขวยเขิน “จะแต่งงานเมื่อไหร่คะ”

“ยังไม่ได้กำหนดวันเลยคะ คุณฎิริถามอรวว่าแต่งงานกันสักทีดีไหม อรวพูดไม่ออกเลย เธอเลยบอกว่า วางเมื่อไหร่จะไปคุยกับแม่”

หญิงสาวเล่าชื่อๆ ฟังดูไม่น่าจะใช้การขอแต่งงานที่โรมแมนติกเลย แต่ถึงอย่างไรก็ยังดีกว่าไม่มีการเริ่มต้น

พอฟ้ารุ่งแสดงความยินดีกับฎิริ ชายหนุ่มกลับทำสีหน้าขริมเฉยมองเธอด้วยประกายตาร้าวราน

“มันเป็นทางที่ดีที่สุดไม่ใช่หรือ อย่างน้อยก็เป็นความต้องการของคุณ”

“คุณฎิริ นี่เป็นความสุขของคุณเองนะคะ เชื้อชิ ไม่มีใครเหมาะ กับคุณเท่าคุณอร”

ชายหนุ่มเมินหน้าหนีอย่างหม่นหมอง

อาการเปลี่ยนแปลงของฎิริ แม้แต่ราตรีก็สังเกตเห็น ถึงกับทักถามฟ้ารุ่งว่า

“คุณฎิริเขามีปัญหาอะไร หมุ่นี่สีหน้าไม่ค่อยดีเลย”

ฟ้ารุ่งอ้าอึ้ง ยิ่งกณาทกำลังฟัง เธอก็ยังไม่รู้จะพูดอย่างไรดี

“ฟ้าก็ไม่รู้เหมือนกันคะ”

“งานมากกระมัง” ราตรีสรุปเอาเอง “คนรวยก็อย่างนี้มีเงินมีทองแต่หาความสุขยาก ภาระเยอะเกินไป ”

กณาทได้แต่มองหญิงสาวด้วยสายตาเคร่งขริม สังเกตเห็นว่า ฟ้ารุ่งมีเรื่องพูดกับฎิริตามลำพังเสมอ แต่กับคนอื่นแล้ว ฟ้ารุ่งจะพูดถึงชายหนุ่มผู้นั้นน้อยมาก

แต่ว่าถึงอย่างไร เธอก็เป็นฟ้ารุ่งของเขา ฟ้ารุ่งซึ่งมีเขาเพียงคนเดียวเท่านั้นครอบครองเป็นเจ้าของ... เวลาที่อยู่ด้วยกัน กณาทคิดว่าเขาไม่สามารถจะหาความรักจากใครได้เท่าเทียมจากเธอ

ดวงตาสีช็อคทอประกายล้าลึกบอกความรู้สึกที่ไร้การเสแสร้ง

หากฟ้ารุ่งไม่รักเขา เธอคงไม่ทิ้งบ้านใหญ่ ทั้งคนที่ไยดีมาอยู่กับเขาในบ้านเล็กๆ หลังนี้เป็นแน่

กณาทคิดว่า เขากำลังมีชีวิตที่สุขสงบ ไม่อาจปฏิเสธถึงความสุขเมื่อมีหญิงสาวอยู่ในอ้อมแขน พลิกกายพลีใจให้โดยไม่มีสิ่งใดกีดขวาง

สำหรับฟ้ารุ่ง ลูกชายนอนกลางคืนนานมากขึ้น และเธอก็หลับสนิทและฝันดีเสมอในอ้อมกอดของ กณาท เธอมีกลางคืนที่แสนสุข และกลางวันที่สวยงาม รอยยิ้มประดับอยู่บนริมฝีปาก เสียงหัวเราะไพเราะอย่างที่ไม่เคยเป็น ก่อนที่จะมาอยู่ที่บ้านน้อยหลังนี้กับชายที่เธอหลงรักมาแต่ยังเยาว์...

ฟ้ารุ่งคงจะรู้สึกว่โลกทั้งโลกเป็นของเธออยู่อีกเนิ่นนาน หากไม่ใช่วันหนึ่ง มณศิรามาหา ภายใต้แว่นตากันแดดสีดำอันใหญ่ เมื่อถอดออก ฟ้ารุ่งต้องตกใจกับสีหน้าอมทุกข์และร่องรอยพukup้าเพราะถูกทำร้าย มณศิราเลิกกับคนรักแล้ว เธอเป็นอิสระ และต้องการคนปลอบใจ....

“มณไม่เคยพบอะไรเลวร้ายอย่างนี้มาก่อนเลย”

มณศิราเล่าพลางร้องไห้ “เขาตอบตีไม่มีเหตุผล แค่ต้องการ

จะเห็น มณ เจ็บปวด มันเป็นความสุขของเขา”

“โรคจิต” ฟ้ารุ่งโกรธแทนเพื่อน “ทำไมไม่เอาตำรวจไปจับมาเข้าคุกเสียเลย”

“ใครจะกล้า เขารวย มีอำนาจ รู้จักผู้หลักผู้ใหญ่” มณทิราซบหน้าตาอย่างน่าเวทนา “แล้วมณก็อาย... ไม่อยากให้ใครรู้เรื่อง”

ฟ้ารุ่งตรวจดูรอยพิกซ์ ใต้เสื้อผ้ายังมีรอยแผลที่มีโลहितกรัง เธอหน้าตาซีมเมื่อทanyaให้เพื่อน

“เคราะห์ร้ายอะไรอย่างนี้”

มณทิรา กลับไปก่อนที่กณาทจะกลับจากทำงานเพราะไม่กล้าพบหน้าชายหนุ่ม...อดีตคนรักที่เธอตีจากอย่างไม่ดีไปหาชายอีกถึงสองคน แล้วก็ล้มเหลวทั้งสองครั้ง กลัวว่าจะถูกเยาะหยัน.....

ชายหนุ่มเดินมาเข้าหาหญิงคนก่อนจะยื่นหน้ามาจุมพิตฟ้ารุ่งครึ่งแล้วครึ่งเล่า

“กวนแม่หรือเปล่า” เขาหัวเราะกับเด็กน้อยผู้ซึ่งดูจะชอบอกชอบใจเมื่อเขาเอียงจุมกไปจุมพิตคนเป็นแม่

“คิดถึงพ่อไหม”

เด็กน้อยหัวเราะชอบใจ คิ้วเข้ม พวงแก้มสีแดงเรื่อ ดวงตาคมเป็นประกายรอบล้อมด้วยขนตาองคกหนา

“ไม่มีใครคิดถึงพ่อสักคน” ชายหนุ่มทำเสียงตัดพ้อ

ฟ้ารุ่งหัวเราะ “จะให้ตอบก็ไม่บอกด้วย” เธอหอมแก้มเขาอย่างชื่นอกชื่นใจ “คิดถึงคุณพ่อมากคะ คิดถึงคุณพ่อมากทั้งแม่ทั้งลูก”

เขาหันมาจุมเธอ ริมฝีปากอบอุ่นประทับใจเนิ่นนาน กว่าจะถอนออกอย่างอาวรณ

“ลูกมองอยู่นะคะ”

“ให้เขาเห็นว่าพ่อรักแม่มากแค่ไหน”

พอพูดถึงความรักฟ้ารุ่งก็นึกถึงมณทิราขึ้นมาทันที อยากจะรู้เหลือเกินว่า กณาทยังรัก ยังคิดถึง มณทิราอยู่หรือเปล่า เธอเกือบจะบอกเรื่องมณทิราออกไปแล้ว ทว่าก็เสียดายช่วงเวลาที่มีความสุขนี้ จึงยังคงนิ่งเงียบ

กณาท นั่งงานกลับมาจากที่ทำงานเสมอ การได้เลื่อนตำแหน่งทำให้เขาต้องรับภาระหนักขึ้น ชายหนุ่มจะนั่งอ่านเขียนอยู่ที่โต๊ะทำงานหลังจากทานอาหารค่ำ และแย่งทำความสะอาดครัวแทนแม่ลูกอ่อนจนเรียบร้อย ฟ้ารุ่งอุ้มลูกแหวะเวียนไปดู เขามักจะโอบกอด หอมแก้มเธอและลูกอย่างไม่เบื่อหน่าย

กณาทไม่ใช่ว่าจะสามารถเพียงงานอ่านเขียน การปฏิบัติภาคสนามก็แข็งแกร่งไม่แพ้ใคร ในช่วงที่ห่างเหินกัน หญิงสาวได้ยินจากราตรีว่าเขาเคยสร้างวีรกรรมช่วยชีวิตผู้อื่นไว้ ทั้งไม่เคยบ่ยายเบี่ยงงานบรรเทาสาธารณภัย.... หากไม่ติดภาระอื่นเขามักจะเสนอตัวนำหน้าเพื่อน ๆ

ติกแล้วเมื่อร่างบึกบึนที่อบอุ่นทอดกายลงนอนข้างหญิงสาว ฟ้ารุ่งไขว่คว้ามืออุ่นมากอดไว้ ชายหนุ่มพลิกกายขึ้นจุมทัวไปหน้าด้วยความรักใคร่ ก่อนจะประทับจุมลงบนริมฝีปากครึ่งแล้วครึ่งเล่า

“พี่ณาทคะ มณกลับมาแล้วนะคะ” หญิงสาวอดพูดไม่ได้

สีหน้าของชายหนุ่มเปลี่ยนไป งามขริม ๆ

“งั้นหรือ”

“คะ วันนี้มีมณมาที่นี้”

“แฟนชายอมเข้าบ้านหรือเปล่า” เสียงถามเจือประชดประชัน

ฟ้ารุ่งพูดว่า “มณมาคนเดียวคะ พี่ณาท เขาเลิกกันแล้ว”

ชายหนุ่มชะงัก “ทำไม หรือนายคนนี้ยังรวยไม่พอ”

“เขาเป็นโรคจิต ชอบซ้อมผู้หญิง... มณมาวันนี้ พกข้าดำเขียวไปหมด แล้วยังมีรอยพันกัด รอยมีดโกนกรีด รอยบุหรี่ยี่”

“บ้าแล้ว” เขาพึมพำ เป็นใครก็ต้องโกรธ “แล้วทำไมปล่อยมันไว้ น่าจะลากคอกไปเข้าคุกตั้งแต่แรกแล้ว”

“ตอนอยู่ที่เมืองนอกด้วยกัน มณทำอะไรไม่ได้ ทางนั้นเก็บหนังสือเดินทางไว้ ภาษามณก็ไม่เก่ง” เธอเล่าตามที่ได้ยินเพื่อนเล่า “กลับมาเมืองไทยมณก็ไม่มีใคร ทางนั้นมีทุกอย่าง เงินทอง อำนาจ”

สีหน้าของกณาทเคร่งขริมลง ถอนใจหนักก่อนจะทิ้งกายลงนอนนิ่งเงียบจนฟ้ารุ่งต้องพลิกกายขึ้นมอง

“พี่ณาทไม่เจ็บร้อนแทนมณหรือคะ ฟ้าเองยังเจ็บเลย สงสารมณอยากจะทำอะไรสักอย่างให้เจ้าผู้ชายคนนั้นมันรู้สึกบ้าง”

“อย่าไปยุ่งกับเขาเลย มันเป็นเวรกรรมของเขา เขาเลือกทางชีวิตของเขาเอง”

เสียงพูดขริม ชายหนุ่มหลับตา ฟ้ารุ่งจึงทิ้งตัวลงนอนตามต่างคนต่างเงียบ นานจนฟ้ารุ่งคิดว่ากณาท หลับแล้ว

หญิงสาวไม่รู้ว่าชายหนุ่มกลับลืมตาโผลงอยู่อีกเนิ่นนาน.....

มณฑิรามาทหาฟ้ารุ่งในวันต่อมา กงาโทไปทำงาน มีแต่เธอกับลูกและสาวใช้ที่คอยช่วยงานบ้าน

“มณไม่รู้จะหันไปหาใครจริงๆ” มณฑิราคร่ำครวญ เธอลาออกจากงานเพื่อตามทรงยศไปเมืองนอก ในเวลานี้เธอไม่มีงานและไม่มีเพื่อน “ไม่อยากจะให้ใครรู้เรื่อง อายเขา”

“ถ้ามณไม่มีที่ไปก็มาอยู่กับฟ้า ไม่เป็นไรหรอกจ้ะ”

ในครั้งนี้มีมณฑิรามีโอกาสได้สำรวจรอบบ้าน อดชื่นชมบ้านน้อยน่ารักของฟ้ารุ่งไม่ได้

“ยังกับวิมานน้อยในฝันเลย”

“พี่ณาทกับฟ้าค่อยๆ ช่วยกันทำ” ดวงตาของฟ้ารุ่งวาววามด้วยความสุขสมหวังอย่างที่มีมณฑิราไม่เคยเห็น

“ช่างมีความสุขเหลือเกินนะฟ้า”

“ใช่ ฟ้ามีความสุข ไม่เคยคิดมาก่อนว่าจะมีวันนี้ มีลูกและมีพี่ณาท”

“ตัวรักพี่ณาทมากเหลือเกินนะ”

“รักซิ... ฟ้าคงอยู่โดยไม่มีพี่ณาทไม่ได้” เธอนิ่งไปอย่างรู้สึกผิด “ฟ้าขอโทษด้วยนะมณ ”

“ไม่ต้องขอโทษหรอก ฟ้าไม่ได้ทำอะไรผิด มณเป็นฝ่ายทิ้งพี่ณาทเอง” มณฑิราพูดด้วยสีหน้าหม่นหมอง “คนเรานี้อยู่ที่ใจจริงๆ ตอนที่มณมีพี่ณาท มณไม่เคยรู้สึกมีความสุขเท่ากับเสียหนึ่งของฟ้าเลย เพราะอย่างนั้น มณจึงต้องเป็นอย่างนี้...”

มณฑิราร้องให้ออกมา ฟ้ารุ่งรู้ว่าเพื่อนสาวยังขวัญเสียกับโชคชะตาของตนเอง จึงได้แต่ช่วยปลอบโยน

“พี่ณาทหัวเราะเยาะมณหรือเปล่า....”

“เปล่าเลย ใครจะหัวเราะเยาะมณ พวกเราเห็นใจมณจริงๆ”

มณฑิรายังคงสะอื้น “แล้วคุณภูกิริละ....”

“คุณภูกิริกำลังจะแต่งงานกับคุณอร...”

“จริงหรือ” หญิงสาวแปลกใจอย่างยิ่ง “เขารักเด็กปัญญาอ่อนคนนั้นได้ยังไง”

“คุณอรไม่มีพิษมีภัย”

“อรละขอไม่ใช่สเป็คของคุณภูกิริ เชื้อซี มณรู้ดี”

ฟ้ารุ่งได้แต่นั่งเงิบ... แว่วเสียงอ่อนอ่อนกระซิบแว่ววอนของคนที่ถูกพูดถึงราวตั้งอยู่ข้างหู

....ผมรักคุณ....ผมเกิดมาเพื่อที่จะรักคุณ...

คิดถึงตรงนี้ที่ไร ฟ้ารุ่งก็ต้องทอดถอนใจ...

เมื่อฟ้ารุ่งบอกกงาโทว่า “ฟ้าชวนมณมาทานข้าวกับเรานะคะ” ชายหนุ่มก็ขมวดคิ้ว ถามเสียงเคร่งขรึม

“ชวนเขามาทำไมกัน”

“มณไม่มีใครนอกจากเรานี้คะ เขากำลังมีความทุกข์ เพื่อนเท่านั้นที่จะช่วยให้เขารู้สึกดีขึ้น ตอนนี้เขายังถูกนายคนนั้นตามรังควานอยู่ โทรศัพท์มากวน ไม่ก็จอดรถข่มอยู่ที่หน้าบ้าน มณกลัวมาก ฟ้าบอกให้มณมาคุยกับพี่ณาท เพื่อว่าจะช่วยอะไรก็ได้”

กงาโทไม่พูดกระไรนอกจากทำสีหน้าเคร่งขรึม อีกครู่เขาก็ถือจอบถือเสียมออกไปง่วนอยู่กับต้นไม้

กงาโทขรึมลงนับจากที่รู้ข่าวของมณฑิรา ฟ้ารุ่งคิดว่าเขาอาจจะยังขุ่นเคืองอดีตคนรัก อีกใจหนึ่งก็อดหวังใจไม่ได้ว่ากงาโทจะยังรักอาลัยมณฑิรา

ฟ้ารุ่งถามชายหนุ่มว่า “ยังโกรธมณอยู่หรือคะ พี่ณาท”

“เปล่า” เขาตอบเสียงขรึม

“แล้วรักฟ้ามากพอหรือเปล่าคะ”

ชายหนุ่มชะงัก “ฟ้าถามอะไรอย่างนั้น”

“ฟ้าแค่อยากจะทำ...” เธอไม่อาจจะพูดให้จบได้ หลุบตาหันหนีไปจากชายหนุ่ม

กงาโทตั้งร่างเล็ก ๆ มากอดไว้

“ไม่มีอะไรจะมาเปลี่ยนแปลงเราได้” เขาจูบประทับตราไว้กับจะให้คำมั่น “พี่มีคนที่ดีที่สุดอยู่แล้ว พี่จะรักษาไว้ด้วยชีวิต”

เท่านั้นเธอก็พริ้มตาด้วยความยินดี ชบหน้ากับอกของชายหนุ่มด้วยความเชื่อมั่นและไว้วางใจ

ไม่มีอะไรจะดีไปกว่าการอยู่ด้วยกันฉันท์เพื่อน หญิงสาวรู้สึกมาตลอดระยะเวลายาวนานว่ากงาโทเป็นของ มณฑิรา เวลานี้เธอกลับ

ครอบครัวของชายหนุ่มไว้ อีกทั้งมณฑิรายังเคยผิดหวังจากภริยา
ฟ้ารุ่งรู้สึกคล้ายมีความผิดติดค้างเพื่อน หากว่าภรรยาและมณฑิรา
ทำใจได้ที่จะรับกันและกันในฐานะเพื่อน เธอก็จะสบายใจอย่างที่สุด

หญิงสาวกำลังรุ่มรวยอยู่กับลูกชายเมื่อมณฑิรามาทถึง ภรรยา
เป็นคนเดินออกไปต้อนรับ ชายหนุ่มมองผู้มาเยือนอย่างเคร่งขรึม
ขณะที่มณฑิราอดประหม่าไม่ได้

“สวัสดิ์คะ พี่ณาท” หญิงสาวยกมือไหว้

“สวัสดิ์”

“พี่ณาทสบายดีหรือคะ”

“ไม่เคยดีเท่านี้มาก่อน”

หญิงสาวหลบหน้าตาสีเหล็ก ไม่เห็นมีวีแววเยาะหยันหรือดัดพ้อ
แต่ก็ไม่อยากจะทำใจว่าชายคนนี้จะไม่ใช่พี่ณาทคนเดิมที่เคยรักเธอ

เธอเดินผ่านเข้าไปข้างใน ในระยะชิดใกล้ ร่องรอยบอบช้ำ
ยังหลงเหลือให้เห็น ชายหนุ่มอดใจอ่อนไม่ได้ หลายปีที่รักกัน
เขาถนอมเธอราวกับแก้วตาดวงใจ ไม่เคยย้ายที่ทำร้ายแม้แต่ปลายเล็บ
ในบัดนี้เธอถูกข่มเหงรังแกโดยสัตว์ร้ายในคราบมนุษย์

เขารู้สึกเจ็บปวด.....

“มณละ่ ทุกอย่างเรียบร้อยดีแล้วใช่ไหม”

“ยังหรอคะ” หญิงสาวมีสีหน้าหวาดวิตก “เขาโทรศัพท์
มาขอโทษ พอมณไม่ยอมคืนดีด้วยก็ขู่ว่าบางทีก็มาจอดรถอยู่หน้าบ้าน
มณกลัวจึงเลยว่าเขาจะบุกเข้ามา ทุกคนในบ้านพลอยไม่สงบไปด้วย”

เธอจบประโยคด้วยน้ำเสียงสั่นเครือ น้ำตาลลอลตา

ภรรยาพูดเสียงอ่อน “ที่หลังพอเห็นรถก็เรียกตำรวจเลยซี”

“มณกลัวว่าจะอื้อฉาวนะซีคะ ก็เขาไม่ใช่คนธรรมดาๆ แคร์รถ
ที่ขับก็โดดเด่นกว่าใครๆ แล้ว”

“พี่พอจะรู้จักตำรวจ เขาจัดการให้ได้โดยไม่มีเรื่อง”

หญิงสาวมีสีหน้ากระตือรือร้น “จริงซี... พี่ณาทเป็นคนสำคัญ
แล้ว ได้ทำงานติดตามใกล้ชิดท่านผู้ใหญ่ มณขอแสดงความยินดีด้วย
นะคะ...” เธอหยุดคิดหนึ่งเมื่อมองฟ้ารุ่ง “กับทุกๆ เรื่อง ”

“ขอบใจ”

“เห็นไหมคะ พอมณออกจากชีวิตพี่ณาท พี่ณาทก็ดีขึ้น”

สีหน้าของชายหนุ่มเคร่งขรึม เมินหนีไปจากใบหน้างดงาม
ปานจะหยาดของอีกฝ่าย

“พี่จะหาอะไรให้ดื่ม”

มณฑิรามองตาม อดรู้สึกพอใจในความห่วงใยที่มองเห็นไม่ได้
ไม่นานต่อมา มณฑิราก็ทำตัวกลมกลืนอยู่ในระหว่างทุกคน
อย่างไม่ขัดเขิน หญิงสาวนั่งๆ นอนๆ อยู่ข้างๆ ฟ้ารุ่ง ช่วยเธอ
อุ้มลูกและคุยกับภรรยาผู้ซึ่งแม้จะยังวางตัว แต่ก็ไม่ใช่จะเข้าถึงไม่ได้

เธอเข้าไปดูเขาในครัวขณะที่ฟ้ารุ่งให้มลูก ชายหนุ่มกำลัง
เตรียมอาหารกลางวันโดยมีสาวใช้คอยช่วย

“น้ารักจริง คุณพ่อบ้าน” เธอหยอกเย้า รอยยิ้มเมื่ออยู่ลับหลัง
ฟ้ารุ่งกลับแพรวพราวเจ้าหวานปานจะหยาดหยดแจกเช่นมณฑิราคนเดิม
ที่เคยรักกัน “ทำอะไรบ้างคะนี่”

“สลัดไก่อบ... ของโปรดของมณไง”

“แหม ดีจังที่พี่ณาทอุตส่าห์ทำได้”

“อาหารพื้นๆ ใครๆ ก็ชอบ เวลาอยู่ที่บ้านพี่ราตรีก็ทำบ่อยๆ
เติกๆ ชอบ”

“แล้วปรุงน้ำสลัดแบบพิเศษของมณหรือเปล่า”

“ได้ซี” ชายหนุ่มรับคำ

หญิงสาวช่วยชิมจนได้น้ำสลัดรสที่ตนชอบ

“น้ำตาลอีกนิดคะ... น้ำส้มอีกหน่อยคะพี่ณาท”

เธอช่วยจัดโต๊ะอาหาร รสชาติน้ำสลัดที่ผิดแปลกไม่ได้ทำให้
ฟ้ารุ่งฉงนใจ ฟ้ารุ่งทานง่ายไม่เคยจู้จี้ ไม่ว่าจะมื่ออะไรวางบนโต๊ะ
อาหาร เธอก็พูดคำเดียวว่า “อร่อยคะ”

มณฑิราเป็นคนถามว่า

“น้ำสลัดอร่อยไหมพี่ เหมือนที่เคยกินทุกครั้งหรือเปล่า”

ฟ้ารุ่งลองตักชิมอีกครั้ง “จริงซี รสจัดกว่าที่เคย แล้วก็มี
กลิ่นเครื่องเทศแปลกๆ”

“มณชอบอย่างนี้แหละ ดีใจจังที่พี่ณาททำได้”

ฟ้ารุ่งมองชายหนุ่มอย่างสะอึดใจ

เห็นสีหน้าเคร่งขรึมมองอยู่แต่จานอาหารตรงหน้า.....